

Tot un abecedari per anar-se'n d'Espanya

A. Aznar, José María. Patró del laboratori de la FAES, acrònim modern de l'antiga Falange Espanyola. Se'l recorda per defensar Perejil i per posar els peus damunt de la taula a les Açores al costat de Bush i Blair com si fos algú important. Nét de Manuel Aznar Zubigara, director de l'Agència EFE durant el franquisme i ambaixador al Marroc fins a la mort del dictador. Periodista de professió, l'avi va rebre el premi Francisco Franco el nefast any 1939.

B. Bárcenas, Luis. Tresorer de la caixa de puros B del Partit Popular. En cobrava cinc per finançar il·legalment el partit i pagar sobresous als correligionaris i se'n fotia cinc més a la butxaca que acabava ingressant a Suïssa. Quan es va destapar la martingala, Rajoy li va prometre encobriment, però el va deixar caure i va iniciar *La venganza de don Mendo* que ha acabat empastifant tot el partit de cagarades de gavina.

C. Castella. Regne imperialista amb el qual Catalunya manté un estira-i-arronsa des de fa centúries. El seu Jaume I és el Cid Campeador, provinent d'una terra seca sense sortida al mar i amb necessitats geoestratègiques d'expansió. Espanya és el nyap sorgit de les seves conquestes i Catalunya n'és l'última colònia. El seu Timbaler del Bruc és el *Lazarillo de Tormes*, aquell sagal picardiós que, entre altres, acompanyava un *hidalgo* que tenia capa, espasa i molta presència, però que portava els calçotets cagats i no en tenia ni cinc: el precursor de la marca Espanya.

D. Duran i Lleida. José Antonio. Paràsit i espia doble a Madrid de la burgesia catalana amb aspiracions a ministre. Convindria que anés pensant a desaparèixer del mapa o, directament, que es quedés a la seva luxosa estança de l'Hotel Palace de la *plaza de las Cortes*. Tot i que, últimament, alguns asseguren que el pinyol convergent l'ha utilitzat d'ham al Congrés dels Diputats per despistar, cada cop que obra la boca, la caga.

E. Espoli (Fiscal). Definit a principis dels vuitanta per l'economista Ramon Trias Fargas determina, a cor què vols, la seqüència d'extracció de diner català a través d'impostos desiguals per gavanyar-lo arreu de l'estat al compàs del *café para todos*. Si s'hi afegeix la virolla impagada de la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut passat pel ribot, la suma fa marejar i fomenta l'independentisme pragmàtic i de cartera.

F. Franquisme. Crosta polítoclassista encastada al poder executiu, legislatiu i judicial de l'estat veí. Els governs del PP en són hereus i els del PSOE, còmplices.

G. Gürtel. El cas de corrupció més escandalós de la història política de l'Espanya postfranquista. Té la propietat d'haver imputat un nombre ingent de polítics per tràfic d'influències, suborns, compra de bosses Louis Vuitton i *trajes* amb camisa d'onze vares. Dels relacionats amb la trama, ben pocs són a la garjola. De fet, la majoria han entrat als tribunals per una porta giratòria que garanteix que en surten tan ràpid com entren.

H. Hipnosi. Pràctica vertebrada a partir de la programació televisiva amb referents tan enaltidors de la bona ciutadania i les pràctiques democràtiques de l'estat de dret com Ortega Cano, Belén Esteban, els concursants de «Gran Hermano» o l'illa d'«Adán y Eva», i l'humor d'Arévalo i Bertín Osborne.

I. Inquisició. Encarnada actualment per la Conferència Episcopal Espanyola comandada fins fa poc pel gallec Antonio María Rouco Varela. El mateix Quixot ja revelava: «*Con la iglesia hemos*

topado, amigo Sancho», principi tan present als llibres de cavalleries medievals de Cervantes com a en els dies que vivim. L'estat aconfessional definit a la transició política és un eufemisme si tenim en compte que l'estat continua afavorint l'escola religiosa catòlica i que el clergat, l'Opus Dei i els rosaris intercedeixen constantment en l'ordenament jurídic tant en l'àmbit educatiu (amb l'assignatura de religió obligatòria al currículum) com en el penal (Llei de l'avortament promoguda per l'ultracatòlic Ruiz Gallardón, fill i gendre de dirigents franquistes).

J. Jiménez Losantos, Federico. Abanderat de la *brunete mediàtica*. Intoxicador i mentider hilarant. Ressentit amb Catalunya, on va viure una dècada, es vanta de parlar català i conèixer una realitat que, afortunadament, ha canviat, i molt, des que corria per aquí i va ser amenaçat i ferit per Terra Lliure. Ara, la nostra força, precisament, és l'actuació pacífica i estrictament democràtica.

K. Kiko Rivera. Exemple d'homo erectus mesitari de la pitjor estirp en la cultura germana i veïna. Fill d'un torero i una *tonadillera* a punt d'entrar a la garjola per tragar bosses d'escombraries plenes de diner negre, no ha treballat mai i, tot i viure del *cuento*, fa creure a tothom que és DJ i empresari. Des que, en la seva infància, va fer una prova per entrar a les categories inferiors del R. Madrid no s'esforça gaire. Completa l'estampa familiar una germana adoptiva que ha estat mare d'un altre gandul i vividor just arribar a la majoria d'edat.

L. Lara Bosch, José Manuel. Botifler major. Fill d'un editor del mateix nom que va arribar a Barcelona el 1939 amb les tropes franquistes. El plançó, més papista que el papa, amenaça constantment a traslladar el seu imperi editorial i mediàtic fora de Catalunya. La mare catalana, ja traspasada i amant de la lectura, probablement li faria veure d'una altra manera.

M. Monarquia. Institució decadent i hemofílica restituïda per Franco per justificar el seu cabdillisme feixista i la gràcia de l'altíssim per conservar *una grande y libre*. Recordeu els articles 3 i 56 de la sacrosanta Constitució Espanyola: «la forma política de l'Estat espanyol es la Monarquia (en majúscules) parlamentaria» i «el rei és el cap d'estat, símbol de la seva unitat permanència.»

N. Nacionalisme. Substantiu de semàntica de doble tall. Des de Madrid, quan és atribuït als partits de caràcter catalanista-sobiranista és absolutament pejoratiu ja que va en contra de la unitat d'Espanya. No s'utilitza en el cas del nacionalisme de caràcter espanyol que és el que practiquen i expressen constantment PP i PSOE apel·lant, tàcitament, a la mateixa inalterable unitat.

O. Oligarquia econòmica espanyola. Amb connexions directes amb l'oligarquia econòmica catalana. No en va, el president de la patronal és el català J(u)an Rosell. La necessitat de garantir la xarxa clientelista i els limitats mercats peninsulars ha provocat in comptables maniobres de la dreta adinerada per anorrear tant les llibertats dels treballadors com les aspiracions nacionals de pobles com el català. Lluny d'una política redistributiva eficient, a Espanya, les desigualtats entre rics i pobres cada cop són més àmplies i la concentració de capitals es concentra cada cop en menys mans.

P. PSOE. O la seva marca blanca catalana, PSC. Pregona un federalisme curiós: el català continua tancat a la presó (Espanya), però té el tercer grau el cap de setmana perquè vagi a ballar sardanes. Més o menys com el PP del pacte fiscal o el *Ministerio de Comunicación, Turismo y Censura* de Fraga Iribarne.

Q. Quitança. O càlcul de la part del deute espanyol que ha d'assumir Catalunya. Serà l'últim rebut que pagarem a l'imperi i, en última instància, l'únic que interessa a Angela Merkel qui paga la festa dels últims anys a la Moncloa.

R. Rajoy, Mariano. President de pantalla de plasma. Probablement, el mandatari del govern espanyol amb més poca traça des de la teòrica restauració democràtica. Necessita llegir els discursos, no parla idiomes i es sotmet als designis de la troica europea i dels grans mercats per amagar la seva ineptitud i la crisi del model de l'estat autonòmic.

S. Sánchez, Pedro. Cosí socialista de l'anterior (*tanto monta, monta tanto*). Candidat socialista de laboratori. Frankenstein polític forjat a Ferraz amb la carcassa original d'Adolfo Suárez (morenàs reclenxinat i *latin lover*) i Felipe González (del que es declara hereu i seguidor). Al costat de Miquel Iceta, semblen els Tip i Coll del federalisme, aquella aspiració en forma d'entelèquia nascuda a Catalunya que el PSOE prova de posar damunt de la taula quan s'esberla el règim autonòmic.

T. Tribunal Constitucional. Sala d'operacions de la unitat d'Espanya. Com en un truc d'il·lusionisme, si fan les intervencions destinades a preservar la indivisibilitat de l'Estat d'acord amb la voluntat del poder executiu. O sigui, els magistrats escollits pel govern i els partits polítics, teòricament, dirimeixen sobre els afers de vital importància que se'ls consulten. La seva designació mateixa, representa un atemptat a la divisió de poders encunyada després de guillotinar el rei a la Revolució Francesa de 1789. La seva configuració i funcions, com no podia ser d'altra manera, prové de la dictadura. És l'evolució maquillada del Tribunal d'Ordre Públic creat el 1963 per a reprimir les conductes considerades delictes polítics i garantir l'estabilitat del règim. El TOC, per cert, va encausar i jutjar milers de catalans.

U. Utrera Molina, José. Amnistià a la transició per crims polítics i sogre d'Alberto Ruiz Gallardón. Recentment, conjuntament amb l'altre ministre de Franco Rodolfo Martín Villa, ha estat reclamat per la justícia argentina pels seus delictes contra la dignitat i la humanitat durant de la dictadura. Falangista i premiat militarment en diverses ocasions, va ocupar diferents càrrecs en diferents

governos franquistes i és el botxí real de Salvador Puig Antich, executat a Barcelona en els darrers mesos de la dictadura tot i el clamor popular perquè s'indultés el jove com es va fer amb el mateix Utrera perquè esdevingués demòcrata *de facto* després de restablir la democràcia.

V. Valle de los Caídos. Monument a la vergonya i als morts en el bàndol nacional a la guerra civil. Construït amb la suor de presos polítics i, segons s'ha sabut recentment, cementiri indigne de centenars de republicans. Per postres, i amb tota pompositat, s'hi conserva la tomba del general Franco i tots els seus honors patriòtics escrits a la làpida. És la cirereta del pastís que recorda la part d'Espanya que va guanyar la guerra a costa de la repressió i el silenci de l'altre part.

W. Wert, José Ignacio. Funest ministre d'Educació i Cultura que, sense miraments, va declarar que calia «espanyolitzar els nens i nenes catalans». Comunicòleg de professió, esdevé el Goebbels de la propaganda espanyola connectada amb el laboratori de la FAES. I això que els nazis som els catalans.

X. Xenofòbia. Estesa arreu de la península i a Catalunya, en el pensament polític de l'Ebre enllà, en alguns individus es concentra en un odi racial contra tot el que prové de fora. Tot el contrari que a les terres de pas i d'integració catalanes on la multiculturalitat, històricament, ha estat una constant, alhora que anava configurant una cultura de manifestació diversa amb l'entrada de tendències i formes de vida tant des dels ports de mar com de la resta de l'estat amb els moviments migratoris.

Y. SoraYa Sáenz de Santamaría Vicepresidenta espanyola amb poca alçada... de mires polítiques i llengua viperina. Advocada de l'estat des dels 27 anys, és la més llesta de la classe del nou PP, portaveu i braç executor de Mariano Rajoy. Comparetix cognom amb José Antonio Sáenz de Santamaría, falangista acèrrim i militar revoltat contra la República l'any 1936, que va ocupar diferents càrrecs dins del *moviminet* i les institucions franquistes fins que el 23-F va canviar de jaqueta i, com Franco havia designat, va canviar el suport al company d'armes pel del nou cabdill continuador de la unitat del regne Joan Carles I. La seva astúcia, sens dubte, és comparable a la de Soraya. Rajoy faria bé de no refiar-se'n del tot si no vol que li acabi manllewant la cadira.

Z. Zapatero, José Luis Rodríguez. Acabat el seu cicle polític, ha acomplert totes les expectatives que havia generat amb un nom tan propens a fer una broma fàcil: «*Zapatero, a tus zapatos.*» Negador de la crisi econòmica quan aflorava arreu i dilapidador de recursos de la Unió Europea en equipaments de discutible necessitat, és el precursor dels problemes idiomàtics de la presidència espanyola en els fòrums internacionals, ja que Aznar, a part de català, també parlava anglès amb accent *xicano* en la intimitat del ranxo de George Bush Jr. a l'estat nord-americà de Florida.